

[Orla Møller.]

Det fjerde og sidste, jeg vil berøre, hænger sammen med problematikken om deløsningen. Dette forslag ordner forholdene i København på grundlag af systematiske undersøgelser, et godt udvalgsarbejde og nogle gode forslag. Tilbage står imidlertid forholdene ved Århus og Odense universiteter. Jeg har tidligere forsøgt at få ministeren til at tage initiativ til nedsættelse af et udvalg, der skulle gennemarbejde problemerne for disse universiteters undervisningsproblematik, særlig hvad den kliniske undervisning angår. Jeg tror, det bliver et af de problemer, der nødvendigvis skal drøftes grundigt under det kommende udvalgsarbejde.

I ministerens fremsættelsestale finder jeg en slags indrømmelse af, at forholdene for de medicinske studenter ved i hvert fald Århus universitet ikke er problemfri, når det drejer sig om den kliniske undervisning. Hertil kommer yderligere, at prognoserne for tilgangen til det medicinske studium vurderes noget forskelligt. Det kan medføre en noget optimistisk vurdering af, at de tre lægeskoler i Københavnsområdet kan klare problemerne fremover. Måske skal der nyvurderes ret hurtigt. Flere af disse forhold overbeviser mig om, at det ikke kan være rigtigt kun at løse problemerne om den kliniske undervisning i Københavnsområdet. En helhedsløsning på dette felt kommer først, når også de andre universiteters problemer bliver gennemarbejdet. Man er både i Odense og Århus på vej med at løse problemerne efter princippet langs ad vejen. Det kan måske i løbet af nogle ganske få år bringe os i en situation, der er lige så utilfredsstillende som den, vi nu arbejder os ud af i København. Det må være bedre at forhindre, at noget sådant sker, fremfor at skulle lappe på systemer, der fra starten udviklede sig uheldigt.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i udvalget.

Stæhr Johansen: Det lovforslag, som her foreligger til behandling, er jo resultatet af den såkaldte Helga Pedersen-betænkning, som fremkom i 1968 om den kliniske del af lægestudierne her i landet. Det omfatter først og fremmest det storkøbenhavnske

område, hvor der er en akut situation, idet de aftaler, der er med de kommunale hospitalet, udløber pr. 1. februar 1970. Jeg betragter derfor dette lovforslag som begyndelsen til en række andre lovforslag; jeg mener også at vide, at et snævrere udvalg arbejder med hele den organisatoriske udvikling inden for dette studium, og dets resultater må man vel afvente, før man gennemgår hele betænkningen og de forslag, der foreligger.

Baggrunden for hele den problemstilling, der var, da man nedsatte det udvalg, der skulle beskæftige sig med spørgsmålet, var jo det stigende antal studenter inden for det medicinske studium; det er ikke mindre end ca. 10,7 pct. af samtlige studenter, som går over til det medicinske studium, og dette stærkt voksende antal studenter havde jo ikke med de lokaler og de hospitalet, der var til rådighed, den fornødne mulighed for at få en undervisning, der svarede til de krav, man med rette kan stille til en lægeuddannelse. Det blev også påpeget af Københavns universitets rektor, at det var ved at være uforvarsligt — og det er det jo, da det medicinske studium endnu er et af de få studier, hvortil der ikke er adgangsbegrænsning. Til alle de andre læreanstalter, til dem, der er de mest værdifulde, med de praktiske fag, har man jo en afgjort begrænsning, fordi man netop regner med det ansvar, man har for, at der er de nødvendige undervisningslokaler og de nødvendige lærere og samtidig også mulighederne for at gennemføre en praktisk udvikling. Det har man ikke for det medicinske studium, og selv om der ikke er nogen, der ynder adgangsbegrænsning til universitetsuddannelsen, er der alligevel sådanne forhold, der spiller ind over for de mere praktiske uddannelser, at det er et stort ansvar at påtage sig, hvis man ikke giver den studerende ungdom mulighed for at få den rigtige uddannelse. Derfor er det jo også nok et spørgsmål, der må overvejes, men forholdet er altså det, at der er mange medicinske studenter, som man er ængstelig for ikke kan få den uddannelse, der er nødvendig. Det er altså baggrunden for hele det problem, vi diskuterer, for i mange år har rigshospitalet været for lille, og patientbelægningen har ikke været alsidig nok. For det er jo en af hovedopgaverne ved en